

завъртѣ наоколо съ свѣтнали очи и пакъ имаше видѣ, че ще се нахвърли върху тѣхъ. Но когато Маринъ тръгна, тя само поизмуча, като че измѣнка, и тръгна следъ него. По-назадъ, като поподтичваше, идѣше и Ерофимъ.

Случиха се доста далече отъ чифлика и колкото и да бѣше лекичко теленцето, все пакъ бѣше живо нѣщо, дотежаваше. Маринъ поседна да си почине. Теленцето пакъ се залюлѣ на тънцитѣ си крака, кое-какъ дойде подъ майка си и взе да сучи, като позавърташе отъ доволство опашката си. Ненавикнала още, телицата дигаше кракъ като да ритне, но не смѣеше. Обръщаше се назадъ и или само гледаше телето, или го лижеше.

— Не съмъ чулъ вълкъ да е изялъ телето на нѣкоя крава, скоро отелена, — каза Ерофимъ. — Туй не съмъ чувалъ, ала съмъ чувалъ, че смокъ е смучелъ млѣкото имъ. Увивалъ се около краката имъ, спѣвалъ ги като съ вжже, и бозаялъ.

— Глупости. Само си дрънкашъ, — каза Маринъ.

— Какво ще дрънкамъ! Ти знаешъ ли, че къмъ насъ, въ едно село Чурене, се яви една змия, ама голѣма. Единъ дѣдо Обретенъ имаше, той като отишелъ да си прѣска лозето, че като излѣзла насреща му змията. Отъ страхъ, знаешъ ли, човѣка падналъ, змията минала отгоре му, ама нищо не му направила. Донесо-